

El espíritu de Carles de Foucauld hoy para nosotros en la Iglesia

En el camino de nuestra vida, mujeres y hombres, vivamos entusiasmados o no por una religión en concreto, sentimos en lo profundo del ser una necesidad de sentido, una capacidad de admirar, un deseo de compartir y ayudar, una aspiración a renovarnos, a sobreponernos y a perdurar. Nos abrimos a otros y, de alguna manera buscamos explicación y seguridad en algo, en alguien que nos inspire, con quien podamos entrar en comunión de aliento y de vida. Aliento, vida de y en espíritu, espiritualidad. Y en este camino y búsqueda permanente, con frecuencia, sobre todo si ya hemos vivido con intensidad un buen camino de vida, nos sentimos atraídos por personas que admiramos al descubrir en ellas una vivencia extraordinaria, fuera de lo común, de aquello profundo que anhelamos hasta poder llegar a lo que intuimos nos deja sin palabras, no podemos explicar, pero nos llena de alegría, de una satisfacción única, que quisieramos no se acabara nunca.

En la búsqueda y encuentro con Dios, es Jesús la persona que más nos cautiva a quienes nos hemos encontrado con él, pero también María y Pablo y muchas y muchos otros que han estado junto a él y han seguido sus huellas. Los primeros y primeras, pero también otras inspiraciones más cercanas al momento que nos ha tocado vivir.

Ja en els anys 70, essent escolapi, coordinador del equip de formació de joves per a la vida escolàpia à Bogotà (Colòmbia), vaig i vam conèixer Carles de Foucauld i els germanets de Jesús i de l'Evangeli, principalment a través de xerrades, amistat i lectures de i amb Arturo Paoli (Argentina i Veneçuela) i el capellà Federico Carrasquilla (Medellín), molt compromesos amb els pobres i de una vida molt senzilla en mig dels pobres d'Amèrica Llatina i de Colòmbia. També amb la lectura de "En el corazón de las masas" de R. Voillaume. Al menys dos dels joves que eren amb nosaltres van anar a buscar una vida religiosa més radical, seguint aquests exemples, amb petits grups o comunitats de germanets à Cartagena (Colòmbia) i à Veneçuela. La resta, tot el Seminari gran en van sortir per anar a viure en petites cases en barris on vivien alguns dels més pobres de la ciutat.

Eren anys de primavera eclesial després del Concili Vaticà II i de l'Assamblea de Medellín, i buscàvem: Una important inserció entre els pobres en barris marginats de Bogotà; una reconversió de la obra escolàpia en Amèrica Llatina tal com la va fundar à Roma per als nens pobres Sant Josep de Calasanç; i un coneixement i seguiment més proper de Jesús de Nazaret.

Hoy, más de treinta años después, viviendo en Barcelona con mi esposa e hijos, comparto con alegría en el grupo Diáspora el seguimiento de Jesús, la mirada atenta a sus discípulos y discípulas que recoge el Nuevo Testamento, y en los últimos meses, de nuevo, a la figura de Carlos de Foucauld, quien, tratando de seguir fielmente al Jesús de Nazaret en su vida cotidiana y bien lejana en el desierto del norte de África, junto a los beduinos musulmanes, significó sin proponérselo, una respuesta profética crítica a las pretensiones absolutistas y de ser la única verdad, de la Iglesia de finales del siglo XIX y comienzos del XX.

Para nuestra vida cristiana de hoy, de mujeres y hombres en la Iglesia, animada por el Papa Francisco en medio de un mundo dirigido por élites que sólo buscan amasar dinero dejando a las mayorías pobres cada vez más empobrecidas, que no es capaz de dejarse cuestionar y seducir por los valores del Evangelio de Jesús, recojo los aspectos que considero más fundamentales de su espíritu:

- *Conversió a Jesús i al Jesús pobre de Nazaret, trobant-lo en els pobres en mig del desert del Nord d’Àfrica, en una experiència molt profunda i vital de i sobre Jesús: “esperem els pobres, disposem-ho tot per rebre’ls bé, tinguem sempre, sigui en habitatge, sigui en aliment, el necessari per a rebre nombrosos hostes”.*¹
- *Experiència d’amor a Jesús (havia tingut i conservava l’experiència d’amor i amistat: novia, amigues, cosina, germana, amics...): “Jesús va esdevenir per a ell ‘el meu estimat germà i Senyor Jesús’, en aquesta vida de ‘treball humil, fosc’”. “Pensar, parlar, actuar com Jesús hauria pensat, parlat, actuat. (...) El misteri de Nazaret va ser la llum inicial en la qual va conèixer el Senyor Jesús, i els seus ulls mai no se’n pogueren separar”.*
- *Experiència mística en el amor a Jesús, essent pobre com Ell i compartint la vida amb els pobres: al seu costat en tot. com Ell va fer : “Costa no entristar-se veient l’excés de mal que regna per tot arreu (....) I, malgrat tot, no hem d’entristar-nos, sino mirar més amunt de tot allò que passa, cap al nostre Estimat”. “Jesús, Senyor meu, que de pressa serà pobre aquell qui, recordant que tot el que fem a un d’aquests petirs, a Vós ho fem, i que tot allò que no els fem no us ho fem tampoc a Vós, alleugi totes les misèries que tingui al seu abast! (...) I en tot cas, jo, jo no puc concebre l’amor sense una necessitat, una necesitar imperiosa d’igualtat, de semblança i sobretot de compartir totes les penes, totes les dificultats, totes les contrarietats de la vida...”*

José Naranjo Estrada

---

¹ Textos tomados del libro “El que creía Carles de Foucauld” de Milad Aissa. Ed. Claret, 1995 (pp. 93, 48-49, 90-91)